

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยธุรกิจในวิทยาลัยอาชีวศึกษา" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมวรรณคดีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยธุรกิจ และได้นำเสนอผลการค้นคว้า ดังนี้

ก. วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรวิชาภาษาไทยธุรกิจ
2. การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
 - 2.1 ด้านเนื้อหาและแบบเรียน
 - 2.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน
 - 2.3 ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร
 - 2.4 ด้านการวัดและการประเมินผล
 - 2.5 ด้านการบริการทางวิชาการ

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยในต่างประเทศ

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรวิชาภาษาไทยธุรกิจ

สิปปนนท์ เกตุทัต (2523: 3) ได้มีคำสั่งให้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 เมื่อวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2523 มีข้อความตอนหนึ่ง ดังนี้

เพื่ออนุวัติให้สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย และเพื่อฝึกอบรมเยาวชนไทย ที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่าในปีการศึกษา 2523 เป็นต้นไป ให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรม อันเป็นแนวทางที่จำเป็นต่อการ ประกอบอาชีพโดยตรง กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศให้ใช้ หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม แทนหลักสูตรเดิม โดยมีกำหนดเวลาให้ใช้ดังต่อไปนี้

ปีการศึกษา 2524 ให้ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 เฉพาะปีที่ 1 ส่วนปีที่ 2 และ 3 นั้น คงจัดการสอนตามหลักสูตรเดิม

ปีการศึกษา 2525 ให้ใช้หลักสูตรใหม่นี้ ในปีนี้ 1 และปีที่ 2 ส่วนปีที่ 3 ยังคงจัดสอนตามหลักสูตรเดิม

ปีการศึกษา 2526 จึงใช้หลักสูตรใหม่นี้ครบทั้ง 3 ปี

จากประกาศนี้ทำให้สถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาที่เปิดสอน ประเภท วิชาพาณิชยกรรม ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ตั้งแต่นั้นมา

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม เป็นหลักสูตร 3 ปี ปีละ 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 8 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที เวลาเรียนตลอดหลักสูตร 4,800 คาบเรียน ผู้เรียนต้องเรียนวิชาแกนวิชาสามัญ วิชาสัมพันธ์ วิชาแกนวิชาชีพ และวิชาชีพบังคับพร้อม ความจำวนคาบ และหน่วยกิต ที่กำหนดเหมือนกัน ส่วนวิชาชีพเลือก ตามความถนัด มี 4 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาเลขานุการ กลุ่มวิชาการบัญชี กลุ่มวิชาการขาย และกลุ่มวิชาสื่อสารทางธุรกิจ หมวดวิชาเลือกเสรี ผู้เรียนจะเลือกเรียนวิชาชีพ หรือวิชาใดที่นอกเหนือจากวิชาชีพก็ได้ ตามแต่สถานศึกษาจะเห็นสมควร

อนึ่งวิชาภาษาไทยธุรกิจ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เรียกว่า ภาษาไทยธุรกิจ 1 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า พช 313 ตอนที่ 2 เรียกว่า ภาษาไทยธุรกิจ 2 ใช้รหัสประจำรายวิชาว่า พช 314 ตอนละ 3 หน่วยกิต และใช้เวลาเรียนตอนละ 1 ภาคเรียน สัปดาห์ละ 3 คาบ

เนื้อหาวิชาภาษาไทยธุรกิจ 1 กำหนดให้เรียนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ และ ถ้อยคำส่วนวนที่ใช้ในการเขียนจดหมายธุรกิจโอกาสต่างๆ บันทึกข้อความใน วงการธุรกิจ และการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ พาณิชย์ และอุตสาหกรรม และเนื้อหาวิชาภาษาไทยธุรกิจ 2 ฝึกการเขียนหนังสือ ราชการ จดหมายเชิญประชุม รายงานการประชุม การเขียนโทรเลขและการเขียน

โฆษณา

ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องศึกษา คำอธิบายรายวิชา ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงจุดประสงค์ของหมวด วิชาชีพประเภทพณิชยกรรม ควบคู่ไปกับจุดประสงค์ย่อยของเนื้อหาแต่ละตอน จึงจะ ทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จและมีประโยชน์อย่างแท้จริงกับตัวนักเรียน ซึ่งในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาพณิชยกรรม ได้กำหนดจุดประสงค์ของหมวดวิชาชีพประเภทพณิชยกรรมไว้ดังนี้ (2524: 111)

จุดประสงค์ของหมวดวิชาชีพ ประเภทพณิชยกรรม

1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ให้นักเรียน นักศึกษา ได้เริ่มอาชีพในวงการธุรกิจ และประสบความสำเร็จในอาชีพนั้น
2. เพื่อวางพื้นฐานทางธุรกิจ สามารถนำความรู้ และเทคนิคการปฏิบัติ สำนักงานไปใช้ ให้เป็นประโยชน์ทั้งในงานส่วนตัว ในงานอาชีพ และใน การศึกษาทางวิชาชีพเพิ่มเติม
3. เพื่อพัฒนาบุคลิกลักษณะให้เหมาะสม มีมนุษยสัมพันธ์ มีความรับผิดชอบ และสามารถดำรงชีพในสภาวะสังคม เศรษฐกิจในปัจจุบัน

2. การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยอาชีวศึกษา

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยธุรกิจ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควร จะพิจารณาใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาและแบบเรียน ด้านการจัดการเรียน การสอน ด้านวิธีการวัดและการประเมินผล ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร และ ด้านการจัดบริการทางวิชาการ

ด้านเนื้อหาและแบบเรียน

เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระหรือความรู้และอาจรวมทั้งประสบการณ์ ของการเรียนรู้อีก เนื้อหาวิชานั้นจะต้องเลือกให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดย จะต้องมีความน่าสนใจแก่ผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคต เป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจอยากรู้ และต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม

แบบเรียน หมายถึงหนังสือที่บรรจุเนื้อหาตามหลักสูตร ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้เป็นหนังสือเรียนในระดับชั้นต่างๆ จะต้องเรียบเรียงเนื้อหาถูกหลักวิชา ตรง ความหลักสูตรและประมวลการสอน และมีความง่ายง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น

ด้านการจัดการเรียนการสอน

ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยธุรกิจในวิทยาลัยอาชีวศึกษา ครูผู้สอนจะต้องศึกษาเนื้อหาวิชาในแบบเรียนอย่างละเอียด เพื่อจะใช้ให้เป็นประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนอย่างรวดเร็ว ในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมุ่งให้ผู้เรียน... เรียนรู้หลักการใช้ภาษา และฝึกฝนการใช้ภาษาในด้านต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาได้ก็ และจะต้องฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้วิธีสอนให้ทักษะทั้งสี่นี้สัมพันธ์กัน โดยอาจจะใช้วิธีสอนทักษะต่างๆ ดังนี้

วิธีสอนทักษะการฟัง

1. ให้คำแนะนำเกี่ยวกับมารยาทในการฟัง
2. จัดประสบการณ์การเรียนรู้และใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบด้วย
 1. ฟังครูและเพื่อนในชั้นเรียน
 2. จัดประสบการณ์การเรียนรู้และใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบด้วย
 1. ฟังครูและเพื่อนในชั้นเรียน
 2. เชิญวิทยากร
 3. ฟังโอวาท และพระธรรมเทศนาจากสื่อการสอน หรือหาไปวัด
 4. พาไปฟังการอภิปราย ปาฐกถา ทัศนะ หรือใช้สื่อการเรียน
 5. ฟังดนตรี ละคร ภาพยนตร์ โทรทัศน์ จากสื่อการเรียน
 6. ฝึกการสนทนาและซักถาม เพื่อการฟังแล้วโต้ตอบโต้ตรง

ประเด็น

3. ฝึกการฟังเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ เช่น
 1. ฝึกการเก็บใจความสำคัญโดยการฟัง การอ่านจกหมาย ข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ และบุคคล เรื่องจริง คำปราศรัย ฯลฯ
 2. สอนให้มีวิจารณญาณในการฟัง สังเกต พิจารณา และหัดวิจารณ์ข้อความจากโฆษณา ในหนังสือพิมพ์ ข่าว เหตุการณ์ การอภิปราย ปาฐกถา เรื่องเล่า ความรู้ที่ส่งเสริมสติปัญญาต่างๆ

3. สอนให้วิเคราะห์คุณค่าสิ่งที่ฟัง ให้ฟังบรรยายกรอง ส่วนงาน
ไวหำร บทเพลง คติธรรม

4. ผึกทักษะการฟังให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น คือ

สัมพันธ์กับทักษะการพูด ได้แก่ ฟังแล้วแสดงความคิดเห็น ฟังคำถามแล้ว
ตอบ ฟังคำสั่งแล้วนำไปบอกผู้อื่น ฟังบทความแล้วสรุปสาระสำคัญ ฟังภาษิตแล้ว
อธิบายและยกตัวอย่างได้

สัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ได้แก่ ฟังการอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นหรือ
ตอบคำถามได้ ฟังบทร้องและทำนองเสนาะ แล้วเขียนบรรยายจากจินตนาการ

สัมพันธ์กับทักษะการเขียน ได้แก่ ฟังบรรยายกรอง แล้วเขียนใหม่ ใช้
สำนวนของตนเอง แบบร้อยแก้ว ฟังการอ่านจากข้อเขียนต่างๆ เช่น หนังสือ
พิมพ์ หนังสือวารสาร แล้วเขียนวิจารณ์สรุปความได้

วิธีสอนทักษะการพูด

การพูดมีจุดมุ่งหมายทั่วไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการในการพูด ให้พูดได้ถูก
ต้อง ชัดเจน ทั้งในคำนำการออกเสียง ตามอักษรวิธี ความถูกต้องทางสื่อสาร
การพูด และรู้จักใช้ภาษาพูดได้เหมาะสมแก่กาลเทศะ มีมารยาทในการพูด กล่าว
แสดงความคิดเห็นโดยการพูด และการใช้จินตนาการตัดสินใจเลือกใช้ด้วยคำได้
เหมาะสมแก่โอกาส

ในการฝึกทักษะการพูดนั้น ต้องเน้นที่การฝึกจริงและฝึกเป็นรายบุคคล
ครั้งละ 5-10 นาที บางครั้งอาจให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ตนสนใจ ประทับใจ สั้นๆ
คนละ 2-5 นาที ครูมีหน้าที่ชี้แนะการพูดที่เหมาะสม และหาโอกาสสนำนักเรียนไป
ฟังการพูดที่ดีๆ จากนักพูดที่มีชื่อเสียงในสถานที่และโอกาสต่างๆ ให้มากที่สุด ซึ่งวิธี
สอนการพูดที่ได้ผล ซึ่งสมพร มันทะสูตร (2526: 128-129) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเชื่อมั่นว่า การฝึกพูดและการทดสอบการพูดของนักเรียน
นั้น มิใช่การแข่งขันกันระหว่างเพื่อนที่มีพรสวรรค์ในการพูดแตกต่างกัน แต่
เป็นการแข่งขันกับตัวเอง เมื่อเริ่มคนฝึกพูดครูจะคอยบทรองของนักเรียน แต่
ละคนไว้ และชี้แจงให้ทราบทุกครั้ง ในการพูดครั้งต่อไปให้นักเรียนพยายาม
แก้ไขข้อบกพร่องเดิมให้หมดสิ้น และพยายามฝึกเทคนิคใหม่ๆ เพื่อที่ว่า แต่ละ
คน มีพัฒนาการทางการพูดมากขึ้นเรื่อยๆ

2. ให้เริ่มต้นพูดในสิ่งที่นักเรียนรู้อะไรและสนใจ เป็นเรื่องรอบตัวและเรื่องของตนเอง
3. ค่อยเสริมทักษะด้วยการให้พูดเรื่องที่ยากขึ้น ยาวขึ้น
4. ให้สังเกตการพูดของผู้อื่นทั้งในคานการใช้คำ การเรียงลำดับคำ การแสดงบุคลิกลักษณะทางประกอบการพูด
5. ให้รวบรวมคำพูดคมๆ จากนักพูดที่มีชื่อเสียง แล้วลองมาพูดเป็นเรื่องราวที่ท่องใจด้อยคำเหล่านั้นออกด้วย
6. หลีกเลี่ยงการกำหนดหัวข้อให้นักเรียนพูด แต่คอยชี้แนะวิธีการที่เหมาะสม
7. การฝึกทักษะควรทำเป็นกลุ่มก่อนรายบุคคล เพราะในการฝึกพูดรายกลุ่มนั้น นักเรียนที่ไม่ชำนาญการพูดจะเป็นผู้ฟังที่ดีในระยะเริ่มแรก และจะค่อยๆ เห็นว่ามีใช้เป็นเรื่องยากนักที่จะพูดด้วยตนเอง
8. ส่งเสริมการพูดในที่ชุมนุมชนทุกโอกาสที่มี
9. จัดกิจกรรมการพูดในสถานการณ์จริงในห้องเรียนเสมอ เช่น การโต้วาที อภิปราย การประชุม การปราศรัย การบรรยาย ฯลฯ

วิธีสอนทักษะการอ่าน

การสอนทักษะการอ่านในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ส่วนมากจะเป็นการอ่านในใจ แนวการสอนมุ่งให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญ รู้เรื่องราวของข้อความที่ได้อ่าน อ่านได้เร็ว สามารถจับบันทึกใจความ หรือข้อความสำคัญที่ได้อ่าน อ่านแล้วคิดวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด ที่ได้จากการอ่านออกมาเป็นถ้อยคำ ข้อเขียน หรือแสดงบทบาทได้ โดยอาจจะใช้วิธีการสอนได้ดังนี้

1. ครูและนักเรียน ช่วยกันเลือกบทความหรือข้อความจากหนังสือที่น่าสนใจมาอ่านในชั้นเรียนโดยกำหนดเวลาให้อ่าน 10-15 นาที แล้วให้ตอบคำถามเกี่ยวกับสาระสำคัญของเรื่อง
2. ครูให้นักเรียนอ่านบทความหรือสารคดีที่ตนสนใจในหนังสือพิมพ์แล้วสรุปเป็นย่อความมาส่ง
3. แบ่งหมู่นักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ 3-5 คน มอบหมายให้ไปค้นหาข่าวเหตุการณ์ประจำวันในกลุ่มของตนสนใจ แล้วนำมาวิจารณ์เชิงอภิปรายแลกเปลี่ยนกับเพื่อนนักเรียนกลุ่มอื่นๆ
4. ครูกำหนดเนื้อหาให้นักเรียนแล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม กำหนดให้ 2 กลุ่มอ่านเพื่อตั้งคำถามเกี่ยวกับสาระที่น่าสนใจในเรื่อง อีก 2 กลุ่ม

เป็นผู้ตอบคำถาม โดยครูเป็นที่เล็งคอยประสานคำถามคำตอบให้อยู่ในสาระสำคัญของเรื่อง

5. ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มละ 5-8 คน อ่านบทละครสั้นๆ โดยครูสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ แล้วให้แต่ละกลุ่มออกมาอภิปรายถึงเรื่องในส่วนที่ตนอ่าน

6. ให้นักเรียนรวบรวมคำคม สุภาษิต คำพังเพย และโวหารไพเราะต่างๆ ที่นักเรียนอ่านพบนอกเหนือจากหนังสือเรียน แยกประเภทศัพท์หมวดนำมาแสดง เป็นนิทรรศการ หรือมุมความรู้ในห้องภาษาไทย หรือคึกป้ายนิเทศหน้าห้องเรียน

วิธีสอนทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนมีความสำคัญและจำเป็นมากสำหรับการเรียนในประเภทวิชาพณิชยการ เพราะลักษณะของงานอาชีพในอนาคตของนักเรียน ใช้ทักษะการเขียนมาก ฉะนั้นนักเรียนควรจะได้ฝึกทักษะการเขียน แบบต่างๆ อย่างพอเพียง ซึ่งทักษะการเขียนที่กำหนดให้เรียนในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้แก่ การเขียนย่อความ จดหมาย บันทึกข้อความ และบทความแสดงความคิดเห็น การเขียนรายงานการประชุม การเขียนในโอกาสต่างๆ

กิจกรรมเสนอแนะการสอนเขียนย่อความ และบันทึกข้อความ

1. ให้นักเรียนอภิปราย ระดมความคิดเกี่ยวกับการย่อที่ดี แล้วเขียนเป็นข้อๆ บนกระดานดำ หรือเขียนใส่แผนภูมิไว้เป็นเกณฑ์ในการเขียนย่อความ

2. ครูนำข้อความหลายๆข้อความ มีความยาว ประมาณ 1 ย่อหน้า ให้นักเรียนอ่านแล้วหาประโยคที่เป็นใจความสำคัญของย่อหน้านั้นๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นรากฐานให้นักเรียนรู้หลักในการจับใจความสำคัญ

3. นำตัวอย่างของย่อความที่ดี พร้อมทั้งต้นฉบับเรื่องยาวของย่อความนั้น มาให้นักเรียนดู แล้วอภิปรายถึงภาษาสำนวนที่ใช้ สรรพนาม ตลอดจนแบบฟอร์มของการย่อ

4. ครูนำแผนภูมิ ตัวอย่าง แสดงแบบฟอร์มคำขึ้นต้น ของย่อความประเภทต่างๆ มาแสดงให้นักเรียนดู แล้วอภิปรายร่วมกันในชั้น

กิจกรรมเสนอแนะการสอนเขียนจดหมาย

1. ให้นักเรียนอภิปราย ถึงความสำคัญของการเขียนจดหมาย
2. ครูแสดงแผนภูมิ ตัวอย่างการเขียนจดหมาย แสดงแบบฟอร์มในการเขียน) ให้ชี้แจงทั้งรูปแบบ เนื้อหา คำขึ้นต้น คำลงท้าย และแบบแผนการเขียนจดหมายแต่ละชนิด
3. ครูแบ่งกลุ่มย่อยให้นักเรียนเขียนจดหมาย ติดต่อกับบุคคลต่างๆ ตามที่จะช่วยกันเสนอแนะขึ้นในกลุ่ม เช่น สำนักข่าวสารต่างประเทศ สถานทูต สายการบิน และหน่วยงานต่างๆ ขอเอกสารที่เป็นความรู้มาประกอบการเรียนและการทำรายงาน เป็นการเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ให้ดียิ่งขึ้น

กิจกรรมเสนอแนะการสอนเขียนบทความ

ประกาศรี สืออำไพ (2524: 345) กล่าวถึงการเขียนบทความไว้ดังนี้

การเขียนบทความเป็นเรื่องความชนิดหนึ่ง ผิดกันที่บทความนั้นเขียนเป็นการเป็นงาน เป็นวิชาชีพ จำเป็นต้องใช้ภาษาและท่วงทำนองเขียนที่วิจิตรพิสดารมากขึ้น ผู้เขียนต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับหลักฐานขอเท็จจริง ต้องตรวจสอบหลักฐานอย่างละเอียด ส่วนเรื่องความนั้น เป็นการฝึกการเขียนพื้นฐาน

ฉะนั้นการสอนเขียนบทความอาจจะใช้วิธีการเกี่ยวกับการสอนเขียนเรื่องความ ได้ดังนี้คือ

1. กำหนดหัวข้อเรื่อง เลือกตามความสนใจของนักเรียน โดยให้นักชื่อเรื่องเสนอแนะหรือครูนำหัวข้อเรื่องมาหลายๆ หัวข้อให้นักเรียน
2. ให้นักเรียนที่สิ่งที่สังเกต จากประสบการณ์ต่างๆไว้ แล้วนำมาเขียนขยายความ
3. ใช้สื่อการสอนนำมาฝึกเขียนโวหารต่างๆ
4. ให้เรื่องความปากเปล่า และข้อเขียนอย่างสม่ำเสมอ
5. ประกวดการเขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้
6. เปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนตามรูปแบบการเขียนที่สนใจ และตามความสามารถของนักเรียน

010974

7. ให้รวบรวมคำเป็นหมวดหมู่ เพื่อนำมาใช้เรียบเรียงโต้สะควกยิ่งขึ้น
8. ฝึกให้เขียนบันทึกประจำวัน เพื่อให้เขียนเรื่องโต้คล่องขึ้น
9. นำตัวอย่างการเขียนของนักเรียนหลายรูปแบบ มาให้วิจารณ์สังเกต
แนวการเขียน และความคิดเห็นตลอดจนส่วนวนโวหาร

กิจกรรมเสนอแนะการสอนการเขียนรายงานการประชุม

1. จัดการอภิปรายกลุ่ม กำหนดให้ผู้บันทึกรายงานการประชุม นำมา
รายงานหน้าชั้น ให้ที่ประชุมเป็นผู้รับรองงานการประชุมนั้น
2. จัดการอภิปรายกลุ่มแล้วบันทึกเสียงไว้ ให้ทุกคนฟังจากเครื่องบันทึก
เสียง แล้วสมมุติตนเองเป็นผู้จดบันทึก
3. นำเอกสารการจกรายงานการประชุม มาให้ดูตัวอย่าง แล้ว
วิจารณ์ร่วมกัน
4. นำการประชุมมาเปิดให้ฟังจากเครื่องบันทึกเสียง แล้วให้ช่วยกัน
เรียบเรียงจดบันทึกการประชุม

กิจกรรมเสนอแนะการสอนการเขียนในโอกาสต่างๆ

การเขียนในโอกาสต่างๆ เช่น การเขียนบัตรอวยพร บัตรเชิญ ประกาศ
โฆษณา เขียนคำสั่ง เป็นต้น การเขียนที่กำหนดให้สอนในวิชาภาษาไทยธุรกิจที่เน้น
มากคือการเขียนโฆษณา ในที่นี้จะกล่าวถึงกิจกรรมการสอนการเขียนโฆษณา อันมี
วิธีการสอนดังนี้

1. ครูบันทึกเสียงโฆษณาจากวิทยุ โทรทัศน์ แล้วนำมาให้นักเรียนฟังใน
ชั้นเรียน แล้วช่วยกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการใช้ภาษา ส่วนวน
ในขณะเดียวกันก็ช่วยกัน พิจารณาถึง การเขียนโฆษณาที่เหมาะสม
2. ให้นักเรียนรวบรวมคำโฆษณาพร้อมทั้งภาพประกอบด้วย นำเสนอ
ในชั้นเรียน แล้วช่วยกันวิจารณ์ อภิปรายแสดงความคิดเห็น พร้อมทั้งเสนอวิธีแก้
ไข
3. ให้นักเรียนเลือกบทโฆษณา แล้วเขียนวิจารณ์มาส่งครูคนละ 1 บท
4. ให้นักเรียนฝึกเขียนโฆษณา พร้อมทั้งวาดภาพหรือคิดภาพประกอบ
แล้วนำมาเสนอหน้าชั้น พร้อมทั้งพูดโฆษณาด้วย ให้เพื่อนในชั้นช่วยกันประเมินผล

ด้านวิธีการวัดและการประเมินผล

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการศึกษา คือให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ หมายถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียน วิธีการที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ คือการเรียนการสอน การที่จะทราบว่า การสอนนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่ ก็ต้องใช้วิธีการวัดและการประเมินผลเข้าช่วย

วัตถุประสงค์ในการวัดผลและการประเมินผลการสอนภาษาไทย

1. เพื่อให้ครูผู้สอนได้ทราบว่า การสอนของตนมีประสิทธิภาพหรือไม่ มากน้อยเพียงใด
2. เพื่อช่วยให้ครูพิจารณาได้ว่า นักเรียนแต่ละคน มีข้อบกพร่องทางการเรียนภาษาไทยในด้านใดบ้าง ทั้งนี้เพื่อช่วยแก้ไขและสอนซ่อมเสริมให้ดีขึ้น
3. เพื่อให้ทราบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย และหาทางสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยให้เกิดแก่นักเรียน
4. เพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียน จะได้ใช้เป็นแนวทางแนะแนว ในด้าน การเลือกวิชาเรียนในสาขาวิชาภาษาไทย
5. เพื่อปรับปรุงวิธีการทดสอบและข้อสอบให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น
6. เพื่อทดสอบพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียน ว่ามีความรู้เดิมมากน้อยเพียงใด จะได้เริ่มต้นสอนได้ถูกต้อง
7. เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามความสามารถทางภาษาของนักเรียนเอง
8. เพื่อวัดพัฒนาการ และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ว่า ได้มีความก้าวหน้า และเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด
9. เพื่อให้ นักเรียนทราบผลการเรียนของตนเป็นระยะๆ เป็นการทราบความก้าวหน้า และจุดบกพร่องของตนเอง และปรับปรุงวิธีการเรียนของตน ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
10. เพื่อเร้าความสนใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาไทย

หลักสำคัญบางประการเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน วิชาภาษาไทย

1. การวัดผลและการประเมินผลวิชาภาษาไทย จะให้ได้ผลดีควรจะได้วัดพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนภาษาไทยในทุกๆ ด้าน โดยอาศัยจุดประสงค์ของการเรียนการสอนเป็นหลัก เช่น จุดประสงค์ของวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 (กรมอาชีวศึกษา 2524: 16) กล่าวว่า "เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองทุกด้าน เพื่อประโยชน์สุขแก่ตนเองและส่วนรวม" ฉะนั้นการวัดผลวิชาภาษาไทยจึงต้องวัดทุกๆ ด้าน ทั้งด้าน ความรู้ ทักษะ เจตคติ และในการประเมินผล การทำแบบฝึกหัด หรือการจัดกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ควรให้สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ได้ตั้งไว้ โดยชัดเจน ก็จะทำให้การวัดผลและการประเมินผล ดำเนินไปโดยสะดวก และง่ายมากยิ่งขึ้น

2. การวัดผลทุกครั้ง ควรที่จะได้วางวัตถุประสงค์ที่แน่นอนเอาไว้ว่า จะวัดอะไรบ้าง เช่น วัดความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การใช้เหตุผล ทักษะในการใช้ภาษาไทย หรือวัดเจตคติของนักเรียน ก่อนอื่นควรจะได้ทำการศึกษาวัตถุประสงค์ และเนื้อหาหลักสูตรให้ถ่องแท้ แล้วลองวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อให้ได้รายละเอียดออกมาว่า จะวัดอะไรบ้าง มากน้อยเพียงใด วิธีการที่น่าสนใจวิธีหนึ่ง คือ การทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร และกำหนดลงไปเลยว่า จะวัดเนื้อหาในค่านใดบ้าง ค่านละกี่ข้อ ตัวอย่างเช่น หากจะวัดผลว่า นักเรียนระดับ ปวช. มีความรู้ ความสามารถในการเรื่องอักษรวิเศษเพียงใด ครูผู้สอนควรจะนำเนื้อหาในหลักสูตรมาพิจารณา แล้วช่วยกันทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาว่า จะให้ความสำคัญในด้าน ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมินค่า และความคิดสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใด จะออกข้อสอบทั้งหมดกี่ข้อ เนื้อหาแต่ละเรื่องจะวัดในค่านใด มีจำนวนข้อสอบค่านละกี่ข้อ

3. เพื่อให้การวัดผลครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรได้อย่างทั่วถึง ควรจะออกข้อสอบเป็นแบบปรนัย (objective) แบบเลือกตอบ (multiple choices) เพื่อให้ครูถามได้มากข้อ การตรวจให้คะแนนดำเนินไปได้โดยง่าย และควรมีข้อสอบแบบอัตนัยบ้าง เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น

4. การวัดผลและการประเมินผล ควรถือเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ชนิดหนึ่ง และการประเมินผลนั้นควรจะใช้วิธีการ หรือกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป เพื่อจะได้ วัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนได้ทุกด้าน ครูไม่ควรใช้วิธีการ ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรือการสอบย่อยเป็นการวัดผลแต่เพียงอย่างเดียว ควร ใช้วิธีการอื่นด้วย เช่น การอภิปรายแสดงความคิดเห็น การโต้วาที การแสดง ละคร การทำสิ่งเข็บชื่อ การเขียนวิจารณ์ การวาดภาพแสดงจินตนาการ เป็นต้น

5. การวัดผลและการประเมินผล ควรจะได้ทำเป็นประจำสม่ำเสมอ และเป็นขบวนการที่ต่อเนื่อง

6. ครูควรที่จะได้บันทึกผลจากการประเมินไว้ให้เรียบร้อย และเก็บรวบรวม ไว้เป็นเครื่องแสดงพัฒนาการและสัมฤทธิ์ผลทางภาษาของนักเรียน เพื่อครูจะได้ใช้ ผลการประเมินเหล่านั้น เป็นเครื่องกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน

7. การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาไทย ควรที่จะได้ วัดผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางภาษาหลายๆด้าน - ดังได้กล่าวมาแล้ว เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมินค่า ความคิด สร้างสรรค์ เป็นต้น

8. ครูควรจะให้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียน ของตนเองและของเพื่อนด้วย เช่น การให้เพื่อนนักเรียนพูดหน้าชั้น แล้วเปิดโอกาสให้ เพื่อน วิจารณ์ ให้คะแนนตามแบบฟอร์มซึ่งใช้แบบมกตราส่วนประเมินค่าที่ครูได้เตรียมไว้ นักเรียนก็จะได้เข้าใจและเห็นพัฒนาการของตนเองและพยายามปรับปรุงทักษะการพูดของ ตนเองให้ดีขึ้น

9. การวัดผลที่ดีจะต้องมีความเที่ยงตรงสูง (validity) สามารถวัดสิ่ง ที่เราต้องการวัดได้อย่างถูกต้องตามความมุ่งหมาย ถ้าเป็นการสอบ คะแนนจากข้อสอบ นั้น ควรที่จะสามารถให้ความหมายแก่เราตรงตามที่ปรารถนา เช่น ถ้าครูต้องการวัด ความสามารถของนักเรียนว่ามีความสามารถในการแต่งบทความ เวลาออกข้อสอบก็ ควรจะให้ให้นักเรียนแต่งบทความ ไม่ควรให้เขียนอธิบายวิธีการเขียนบทความ

10. การวัดผลที่ดีนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวัดควรจะได้เชื่อถือได้ (reliability) หรือมีความเชื่อมั่นสูง ซึ่งหมายความว่า ข้อสอบนั้นจะได้คะแนน คงที่ ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้ง วัดเมื่อใด ครูคนใดเป็นผู้วัด

11. การวัดผลและการประเมินผลที่ก็จะตองยุติธรรม (fair) ข้อสอบหรือคำถามจะตองชัดเจน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่ฉลาดใช้ไหวหริบเตาได้ถูกตองหรือเก่งข้อสอบได้ การตั้งคำถามจะตองครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตร หรือเนื้อหาที่ได้สอนไปแล้วทั้งหมด ถามหลายๆ ข้อ ถามอย่างละเอียดถี่ถ้วน จึงนิยมที่จะใช้คำถามแบบเลือกตอบ เพราะจะถามได้มาก วัดได้ทั่ว แม้เวลาที่ใช้ในการสอนจะเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก็ตาม

12. การวัดผลและการประเมินผลที่ดี ควรใช้ข้อความ ที่ให้นักเรียนวิเคราะห์ด้วย ไม่ควรมีเฉพาะคำถาม ความรู้ความจำเท่านั้น

13. การวัดผลและการประเมินผลที่ดี จะต้องมีประสิทธิภาพ คือ มีความเที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุด ประหยัดเวลา ประหยัดแรงงาน ได้ผลคุ้มค่า

14. การวัดผลที่ดี จะต้องมีความสะดวกต่างๆ เช่น ถ้าเป็นข้อสอบก็ควรตรวจและให้คะแนนได้สะดวก เมื่อตรวจแล้วก็ตีความหมายของคะแนนเพื่อแสดงสัมฤทธิ์ผล หรือพัฒนาการของนักเรียนได้สะดวก

15. การวัดผลที่ดี ควรจะเป็นเรื่องขั้วยุให้นักเรียน เกิดความกระตือรือร้น อยากคิด อยากลอง เกิดสรัทธาในการวัดผลและประเมินผลนั้น

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ควรใช้วิธีวัดผลหลายๆวิธีประกอบกัน เช่น การถาม-ตอบปากเปล่า การสอบปากเปล่า การสัมภาษณ์ การสนทนา การอภิปราย การประชุมกลุ่มย่อย การสังเกต การใช้แบบสอบถาม การให้นักเรียนทำรายงาน เสนอผลการค้นคว้า การใช้มาตราส่วนประเมินค่า การบันทึกพฤติกรรมทางภาษา ของนักเรียน การวัดผลโดยใช้แผนภูมิแสดงเกณฑ์ต่างๆ ที่ตั้งไว้ การแสดงบทบาท การแสดงละคร การโต้วาที การใช้สถานการณ์จำลอง การโต้กลอนสด สักวา การตกแต่งป้ายนิเทศและอื่นๆ

ค่านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตร เดิมมีชื่อเรียกแตกต่างกัน เช่น กิจกรรมร่วมหลักสูตร กิจกรรมนอกชั้นเรียน กิจกรรมกึ่งหลักสูตร หรือ กิจกรรมนักเรียน แต่ปัจจุบันนิยมเรียกว่า กิจกรรมร่วมหลักสูตร หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร เนื่องจากว่าจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ เหมือนกัน

กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ซึ่งอาจจัดขึ้นในโรงเรียนนั้น อาจจะถูกจัดเป็นกิจกรรมเฉพาะอย่าง หรือจะจัดขึ้นเป็นกิจกรรมของชุมนุมภาษาไทยก็ได้ กิจกรรมที่น่าสนใจมีดังต่อไปนี้ คือ

1. กิจกรรมเกี่ยวกับชมรมวิชาการ เช่น การตั้งชุมนุมภาษาไทย
2. กิจกรรมเกี่ยวกับงานด้านศิลปะ เช่น ทำสมุดวาทภาพตัวละครในวรรณคดี วาทภาพจินตนาการจากการอ่าน การทำสมุดบรรยายภาพ การประกวดการแข่งขันจัดนิทรรศการในวันสำคัญที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี
3. กิจกรรมเกี่ยวกับการพิมพ์ เช่น ทำวารสารในวิชาภาษาไทย มีการเขียนบทความ เรื่องสั้น ขุบขันสังคม คำต่างๆที่มักเขียนผิด สิ่งที่น่ารู้จากภาษาไทย หรือการเขียนร้อยกรอง
4. กิจกรรมเกี่ยวกับการประชุม ปาฐกถา เถลิงวิทยากร โต้ว่าที่อภิปราย
5. กิจกรรมเกี่ยวกับการรื่นเริง เช่น การแสดงประกอบการเรียน เช่น พระมหาเวสสันดรชาดก
6. กิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างบุคลิกลักษณะ เช่น การจัดการเข้าสังคม เช่น ฝึกเป็นพิธีกร ปฏิคม สันทนาการ เทร่ญญิก ฯลฯ
7. กิจกรรมเกี่ยวกับกีฬา อาจแข่งขันกีฬาระหว่างนักเรียนแต่ละชุมนุม
8. กิจกรรมอื่นๆ เช่น การแข่งขันกลอนสด การเล่นสีกวา การประกวดคำประพันธ์ วรรณคดีสัญจร เป็นต้น

นอกจากการเรียนการสอนในห้องเรียนแล้ว กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยส่งเสริมนักเรียนในการพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ สังคม และทางร่างกาย โดยเฉพาะการสนองจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่ตั้งไว้ในการเรียนการสอน ให้บรรลุผลทั้ง 3 ด้านคือ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ด้านพุทธิพิสัย และทักษะพิสัย จะฝึกได้ในเวลาเรียนในห้องเรียน ส่วนด้านจิตพิสัย จะฝึกในเวลาเรียนได้ไม่เพียงพอ ดังนั้นกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้จุดมุ่งหมาย ทั้ง 3 ประการบรรลุผล ตามที่ครูได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้

ด้านการจัดบริการทางวิชาการ

วิทยาลัยต่างๆ อาจจะทำให้มีการบริการทางวิชาการขึ้นตามสภาพของแต่ละวิทยาลัย เช่น จัดบริการห้องสมุด การสอนซ่อมเสริม การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะจัดในรูปของการจัดนิทรรศการทางวิชาการ การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ การแข่งขันตอบปัญหาภาษาไทย การพานักเรียนไปร่วมพิธีในวันสำคัญต่างๆ ฯลฯ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยทั่วไป ซึ่งมีทั้งการสอนหลักภาษา การใช้ภาษา และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อันเป็นส่วนประกอบที่ผสมผสานเข้าเป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทยธุรกิจ งานวิจัยดังกล่าว มีดังต่อไปนี้

ประนอม สุทธิอารมณ (2508) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาเรื่องสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สาขาสีห) ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" โดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูล จากการเก็บคะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทยชั้น ม.ศ. 5 ปีการศึกษา 2506 และส่งแบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทย รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี แต่ละโรงเรียนสอนวิชาศัพท์ที่แตกต่างกัน ใช้ตัวอย่างประชากร 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเอาใจใส่ ในการเข้าเรียนวิชาภาษาไทย การทำการบินวิชาภาษาไทย ตลอดจนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญ

มงคลวรรณ หองสุขโชทัย (2516) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยัง หัวหน้าสายวิชาภาษาไทย 20 คน ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย 150 คน และนักเรียน 400 คน ได้พบปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย เกี่ยวกับหลักสูตร หนังสือแบบเรียนและเอกสารประกอบการเรียนการสอน ครูส่วนใหญ่ไม่ใช้อุปกรณ์

การสอน ไม่ค่อยจักกิจกรรมเนื่องจากจำนวนนักเรียนมากเกินไป และครูไม่สามารถวัดผลได้ทุกด้าน ตามความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย นอกจากนั้น ยังมีปัญหาเกี่ยวกับวิชาเลือก คือ วิชาเอกสารประกอบการเรียนการสอน

ผกาศรี หงส์มาศ (2517) ได้วิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนหลักภาษาไทย ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" โดยส่งแบบสอบถาม ไปยังอาจารย์ผู้สอน หลักภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น จำนวน 24 คน และ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้น ปีที่ 1 และ 2 จำนวน 396 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีสอนที่ใช้บ่อยที่สุด คือ การอธิบาย และการยกตัวอย่าง ใช้หนังสืออ่านประกอบเป็นอุปกรณ์ กิจกรรมที่จักบ่อยคือ การอภิปรายและโต้วาที กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ใช้ คือ การจัดชุมนุมต่างๆ วิธีวัดผลที่ใช้คือการทำแบบฝึกหัด ในด้านปัญหาการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอนเสนอว่าควรมีการปรับปรุงหลักสูตร และให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์ และวิธีสอน ส่วนนักศึกษา ประสบปัญหา เนื้อหาวิชาเข้าใจยาก และต้องการให้ข้อสอบเป็นทั้ง อัตนัยและปรนัย

พัฒนา ธิติเสรี (2521) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ภาษาไทย ตามหลักสูตรปริญญาตรีของสภาการฝึกหัดครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร 30 คน อาจารย์ 50 คน นักศึกษา 151 คน ในวิทยาลัยครูที่เปิดสอน ภาษาไทยระดับปริญญาตรี มาแล้วอย่างน้อย 2 ปี พบว่า ในการจัดการเรียนการสอน มีปัญหาคือ เนื้อหาวิชาซ้ำซ้อนกัน การสอนของอาจารย์ไม่สามารถสอนได้ ครบคลุมเนื้อหาทั้งหมด เนื้อหาล้าสมัยไม่น่าสนใจ กิจกรรมการเรียนการสอนใช้แต่วิธีการบรรยาย และประเมินผลโดยการให้ค้นคว้า และรายงาน

สุปราณี แสนจิตร (2524) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความ เข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในเขตกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบขึ้น 5 ฉบับ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทย แบบทดสอบการฟัง และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน เป็นแบบทดสอบอัตนัย 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบการพูด และแบบทดสอบการเขียน ใต้ทดลองและปรับปรุง

แบบทดสอบปรนัยก่อนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยและสร้างเกณฑ์ เพื่อวัดผล การพูดและการเขียน นำเอาแบบทดสอบทุกฉบับไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลใน เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้าง หลักภาษาไทย มีความสัมพันธ์สูงสุดกับทักษะการอ่าน รองลงไปที่การเขียน การฟัง และมีความสัมพันธ์น้อยที่สุดกับการพูด

ในด้าน การเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศ มีผู้วิจัยในด้านการเรียน การสอน ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางศึกษาการเรียนการสอนภาษาไทยได้ คือ ญาตา ธีระวิภาวี (2524) ได้วิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิทยาลัยพลศึกษา" ใช้ตัวอย่างประชากร เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยพลศึกษา 17 คน และนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษา 944 คน ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ในด้าน การสอน เน้นทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน มากที่สุด โดยให้นักศึกษาทดลองทำ แบบฝึกหัด และอธิบายซ้ำเมื่อนักศึกษาฟัง ไม่เข้าใจบทเรียน ส่วนนักศึกษามีความเห็น ว่า อาจารย์มักจะเน้น ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน มากที่สุด และนิยมใช้วิธี สอน แบบให้นักศึกษาฟังคำบรรยายและจดงาน ในด้านอุปกรณ์ประกอบการสอน อาจารย์ส่วนมากเห็นว่า มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนโดยเฉพาะหนังสือประกอบ การค้นคว้า รูปภาพ เครื่องบันทึกเสียงและหนังสือพิมพ์ ส่วนนักศึกษามีความเห็น ว่า อุปกรณ์ประกอบการสอนที่นิยมใช้คือ หนังสือประกอบการค้นคว้า ในด้านการวัดและ ประเมินผล อาจารย์ส่วนมากเห็นว่า ใช้วิธีการวัดผลโดยเน้นการนำความรู้ไปใช้ แต่นักเรียนเห็นว่าใช้วิธีวัดผลแบบเน้นความจำ อาจารย์และนักศึกษา ต้องการให้ มีการปรับปรุงการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในด้าน เนื้อหาวิชา วิธีสอน การปกครองชั้นเรียน หนังสือประกอบบทเรียน คู่มือการสอน การผลิตเอกสารแจก นักศึกษา การจัดหาและการทำอุปกรณ์การสอน รวมทั้งการวัดและการประเมินผล

ในด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย อันเป็นส่วนสำคัญ ส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ และบรรลุผลตามที่ต้องการ จึงมีผู้ สนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนชั้น คือ

จิตนิกา กักจีชุมพล (2516) ได้วิจัยเรื่อง "กิจกรรมการเรียนและการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร" พบปัญหาและอุปสรรค ในการจัดกิจกรรมการสอน คือ ครูไม่ทราบว่า จะจัดกิจกรรมอะไรดี ครูมีปัญหาในเรื่องการหาอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับนักเรียน ผู้บริหารไม่สนับสนุน การจัดตั้งชุมนุมภาษาไทย และปัญหาในด้านเนื้อหาและแบบเรียน เนื้อหาซ้ำซาก เนื้อเรื่องในแบบเรียนบางเรื่องไม่เหมาะสมกับนักเรียน ไม่สอดคล้องกับหลักสูตร ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา คือ ครูควรปรับปรุงวิธีสอน โดยเฉพาะในวิชาหลักภาษา โดยจัดกิจกรรม ได้แก่ การค้นคว้ารายงานหน้าชั้น จัดเกมแข่งขันการแต่งคำขวัญวิทยากร เล่นละคร ฯลฯ แสดงบทบาท โต้วาทิ แข่งขันคำศัพท์ และวิจารณ์วรรณคดี มีผลการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ

ในระดับอุดมศึกษา ก็มีผู้วิจัยไว้เช่นกัน คือ ปานุพันธ์ จันทรัตน์ (2523) ได้ศึกษา "พฤติกรรมการสอนวิชาเอกภาษาไทยค่านแรงงูใจ ของอาจารย์วิทยาลัยครูเชียงราย วิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ และวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม" กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นอาจารย์ที่สอนวิชาเอกภาษาไทย ในวิทยาลัยครูเชียงราย วิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ และวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จำนวน 15 คน และนักศึกษาที่เรียนกับอาจารย์ในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 424 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนมีการค้นคว้ามากที่สุด และวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่นักเรียน ในด้านความต้องการของนักศึกษา นักศึกษาได้เสนอแนะว่า ควรเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ ควรมีอุปกรณ์การสอนให้มากขึ้น และควรติดตามส่งเสริมการเรียนของนักศึกษาโดยสม่ำเสมอ

ในด้านการสอน ฟัง พูด อ่าน เขียน และการสอนให้ทักษะทั้ง 4 นี้สัมพันธ์กัน มีผู้วิจัยไว้หลายเรื่อง เช่น ประพิมพ์พรณ สุธรรมวงศ์ (2516) ได้ศึกษา "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน กับผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต" ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนที่ได้คะแนนทดสอบในการอ่านสูง จะได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวดวิชา คือ ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์สูงด้วย และในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบในการอ่านต่ำ ก็จะได้

คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนคำขวัญ

บุญเรือน ศิริมงคล (2517) ได้วิจัยเรื่อง "การอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" ผลการวิจัยจากการสร้างแบบทดสอบการอ่านเอาเรื่อง 3 แบบ คือประเภทแปลความ (Translation) ประเภทตีความ (Interpretation) และประเภทขยายความ (Extrapolation) วิชาความสามารถของนักเรียนยังไม่ดีนัก การอ่านทั้ง 3 แบบมีความสัมพันธ์กันเป็นส่วนใหญ่ คะแนนการสอบอ่านกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี มีความสามารถในการอ่านตีความดีกว่านักเรียนชาย ในกลุ่มอายุเดียวกัน แต่การแปลความและขยายความ มีความสามารถไม่แตกต่างกัน นักเรียนชายอายุมากกว่า 16 ปี อ่านตีความดีกว่านักเรียนหญิง แต่ความสามารถด้านแปลความและขยายความไม่แตกต่างกัน

ปรีชา หิรัญประติษฐ์ (2520) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนทักษะพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ตัวอย่างประชากรเป็น ครูหัวหน้าสายภาษาไทย 12 คน ครูภาษาไทย 30 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รวม 430 คน ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าสาย ครูสอนภาษาไทย และนักเรียนต่างมีความเห็นว่าการฝึกฝนการพูด การใช้ภาษาให้ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในด้านปัญหาการเรียนการสอน เห็นว่า ความมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และประมวลการสอนซ้ำซากในทุกระดับชั้น จำนวนนักเรียนมีมากเกินไปทำให้ฝึกเป็นรายบุคคลไม่ได้ ครูใช้อุปกรณ์การสอนน้อยมาก การวัดผล การพูดของนักเรียนน้อยครั้งและไม่ได้วัดผลทันที ปัญหาที่เกี่ยวกับตัวครูที่สำคัญคือ ครูไม่ได้รับการฝึกฝนเพื่อสอนทักษะการพูดโดยเฉพาะ และบางคนไม่มีความรู้เกี่ยวกับการสอนทักษะพูด ผู้วิจัยเสนอแนะให้เพิ่มเวลาฝึก เป็นฝึกทุกวันหรือ จัดเป็นตารางสอนชั่วโมงการพูดเป็นครั้งคราวไป ควรแทรกการฝึกไว้วันละ 10-15 นาที เพราะเป็นทักษะที่ใช้อยู่เสมอ และครูควรได้รับการอบรมฝึกฝนเรื่อง การพูดมาเป็นอย่างดี

วรรณภา บัวเกิด (2520) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้

เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" โดยสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียนเรียงความขึ้นทดลองใช้
กับกลุ่มตัวอย่างประชากร 100 คน พบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียน
เรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ผู้วิจัย
เสนอแนะว่าในการสอนเขียนเรียงความนั้น ครูควรสอนให้นักเรียน รู้จักใช้ความคิด
ในการเขียนโครงสร้าง ออกเป็นภาษาเขียนที่สื่อความหมายเสียก่อน และในการ
วัดผล ครูอาจใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดได้เพียงด้านความคิด และโครงสร้าง
ของเรียงความ ส่วนทักษะการเขียนเรียงความต้องใช้ข้อสอบอัตนัย

ปรีดา จันทรโรจน์ (2521) ได้ทำการ "เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทาง
การอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ และไม่ใช่แบบฝึกหัดเสริมทักษะ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีว
ศึกษา วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี" ใช้ตัวอย่างประชากร จากนักเรียน 56 คน แบ่ง
ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 27 คน กลุ่มควบคุม 29 คน ผลการวิจัยแสดง
ให้เห็นว่า การสอนอ่านโดยครูใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะเข้าประกอบการสอนให้
นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดในขณะที่เรียนด้วยนั้น ให้ผลดีกว่า การสอนโดยวิธีให้
นักเรียนอ่านแล้วมีครูเป็นผู้อธิบายชี้แนะ แต่เพียงฝ่ายเดียว

จากการเคลื่อนไหวของการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ
วิชาภาษาไทย ก็เป็นวิชาหนึ่งที่มีการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนด้วย สื่อการ
สอนเป็นนวัตกรรมอย่างหนึ่งที่ อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย นำมาใช้ในการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอน ในแต่ละชั่วโมง เพื่อช่วยให้การสอนน่าสนใจ ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย
ช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ อันน่าพึงพอใจ ทั้งตัวผู้สอน และผู้เรียนเอง ในการนี้ก็มี
ผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสื่อการสอนในวิชาภาษาไทย เช่น ศิวะพร สุคนธ์หงษ์เฒ่า (2520)

"วิเคราะห์บทบาทของสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่มีผลต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" พบว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีบทบาทในการ
ส่งเสริมทักษะการใช้ภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน
และการเขียน และการใช้ภาษาของสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีอิทธิพลต่อนักเรียนในด้าน
วัฒนธรรมการใช้ภาษา การพูด และการฟัง รวมทั้งมีผลต่อการฝึกทักษะในชั้นเรียน
อีกด้วย

บุษรินทร์ พ้ารัมย์ชาว (2522) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "การใช้สื่อการสอนในการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพมหานคร" โดยสอบถามผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาไทยในเรื่องสภาพการใช้สื่อการสอน ปัญหาอุปสรรค ความต้องการใช้และแหล่งที่มาของการใช้สื่อการสอน ผลการวิจัยพบว่า สื่อการสอนที่มีมากที่สุดคือกระดานดำ หนังสืออ้างอิงประกอบบทเรียน หนังสือพิมพ์ วารสาร รูปภาพต่างๆ ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อ คือครูไม่ทราบแหล่งบริการ ไม่มีเวลาคิดและเตรียมการใช้สื่อการสอน ขาดงบประมาณในการจัดซื้อ โรงเรียนมีสื่อการสอนจำนวนจำกัด ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ส่วนสื่อการสอนที่ผู้บริหารและครูภาษาไทยต้องการมากคือ หนังสืออ้างอิงประกอบบทเรียน ห้องปฏิบัติการภาษาไทย หนังสือพิมพ์ วารสาร เทป เครื่องเล่นเทป ส่วนความต้องการที่จะได้รับจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน คือ การจัดตั้งศูนย์สื่อการศึกษาสำหรับให้บริการแนะนำ และให้ยืมสื่อการสอนไปใช้มากที่สุด

นอกเหนือจากกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว เพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จอันน่าพึงพอใจ ก็ควรจะมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ขึ้นในวิทยาลัยด้วย ในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้ ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยไว้ เช่น

ธัชนาภรณ์ เสนาลักษณ์ (2517) ได้วิจัยเรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยทำการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการ 13 คน พบว่า ผู้อำนวยการทุกคน มีความสนใจในการจัดกิจกรรมและตระหนักถึงคุณประโยชน์ต่างๆ ที่ได้รับ การจัดกิจกรรมในวิทยาลัย ส่วนมากมีสัมฤทธิ์ผลดี วิทยาลัยส่วนมากเคยจัดกิจกรรมร่วมกับสถาบันการศึกษาอื่น และมีความเห็นว่า ควรใช้ข้อมูลของแต่ละสถาบัน เป็นเกณฑ์ การพิจารณา การงัดการจัดกิจกรรมบางประเภท ตามนโยบายของกระทรวง แต่อย่างไรก็ตาม ก็ตระหนักดีว่า การขาดมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้อำนวยการ ตลอดจนความรู้ที่ถูกต้องในการจัดกิจกรรม อาจจะเป็นสาเหตุประการหนึ่งของการเกิดกรณีพิพาท

วิชา วิสัทธิ (2518) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "กิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาภาษาไทยของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยส่งแบบสอบถาม ไปยัง อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยจำนวน 72 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชา การศึกษา จำนวน 600 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า อาจารย์เห็นว่า กิจกรรม เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยมีประโยชน์ช่วยส่งเสริมความรู้ ความสามารถของนักศึกษา ในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น และทำให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ส่วน นักศึกษามีความเห็นว่ กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยให้มีความเข้าใจบทเรียนดีขึ้น และได้รับประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับ วิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย และคาดว่าจะนำความรู้ไปเป็นแนวทางในการจัดในอนาคต แต่ทั้งอาจารย์และ นักศึกษา มีความเห็นตรงกันว่า การจัดกิจกรรมมีปัญหาในเรื่องการขาดประสบการณ์ และความรู้ในการจัดกิจกรรม

สุลี ชีวาลภิจ (2525) ได้ทำ "โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริม ทักษะภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม ไปยังตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้บริหาร 44 คน อาจารย์ภาษาไทย 116 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 390 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 20 แห่งในกรุงเทพฯ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ได้พบปัญหาในการจัดกิจกรรมคือ ปัญหาในค่านเวลา สถานที่ อุปกรณ์ งบประมาณ และการขาดความสนใจของนักเรียน ข้อเสนอแนะจาก ผู้บริหาร และอาจารย์ ได้แก่ ควรเตรียมโครงการจัดกิจกรรมล่วงหน้า แล้วกำหนด รายละเอียดในเรื่องเวลา อุปกรณ์ งบประมาณ สถานที่ บุคลากร และวิธีดำเนินการ ให้พร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดกิจกรรมนั้นต้องให้น่าสนใจ และควรมีการ จัดตั้งชุมนุมภาษาไทย

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศ พบว่า ในการเรียนการสอนวิชา ภาษาไทย จะให้ได้ผลดี จะต้องมีการปรับปรุง เนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร จัดวิธีสอนให้ทักษะทั้งสี่ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ให้สัมพันธ์กัน โดยใช้นวัตกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมเสริมหลัก สูตร และบริการทางวิชาการที่สถานศึกษาให้แก่ครูและนักเรียน

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

ในการสอนภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ มีผู้สนใจทำการค้นคว้าวิจัยเอาไว้มาก ทั้งที่เสนอไว้ข้างต้น และก็เช่นเดียวกัน ในการสอนภาษาประจำชาติของประเทศอื่นๆ ก็มีผู้สนใจทำการค้นคว้าวิจัยเอาไว้ ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ปัญหาการเรียนการสอน การประเมินผล สื่อการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการบริการทางวิชาการ

หลุยส์ เอส ไวฮ์ล (Louis S. Wohl 1972: 2700-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนศิลปภาษาโดยใช้สื่อผสม ในการสอนวิชาวรรณคดีในโรงเรียนมัธยม ผลการวิจัยพบว่า การเรียนภาษาจะได้ผลดีที่สุด เมื่อเนื้อหาในบทเรียนสามารถรวมทักษะการสอนทั้ง 4 อย่าง คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเข้าไว้ด้วยกัน

เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ชาร์ล ยูจีน ลูค (Charles Eugene Luke 1975: 6101-A) ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเท็กซัสเหนือ ในประเทศสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับความคิดเห็นและการแก้ไข้ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีปัญหาในด้านความเหมาะสมของห้องเรียน ความสามารถในการสอนของครู และในเรื่องเนื้อหาวิชาที่จัดสอน นักศึกษามีความสนใจและอยากจะเรียนเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตน

ในด้านการสอนการพูด ไอวี แอนนิตา มิทเชล (Ivy Anita Mitchell 1978: 3427 A) ได้ศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ที่มีบุคลิกภาพชอบแสดงออกกับผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพชอบเก็บตัว โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่า ความสามารถในการพูดของผู้เรียนเป็นผลมาจากลักษณะบุคลิกภาพ อันได้แก่การเป็นคนชอบแสดงออก หรือชอบเก็บตัวหรือไม่ และศึกษาว่าการใช้เทปบันทึกเสียง ในการทดสอบความสามารถในการพูด จะช่วยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ มีความสามารถสูงขึ้นหรือไม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนในระดับ 5, 6, 8 และระดับ 2 A ของโรงเรียน

สำธิตแห่งมหาวิทยาลัยฟลอริดา จำนวน 94 คน เป็นชาย 45 คน หญิง 49 คน ผลจากการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพการเป็นคนชอบแสดงออก หรือเป็นคนชอบเก็บตัวของผู้เรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และการใช้เทปในการทดสอบความสามารถในการพูดไม่มีผลต่อพัฒนาการหรือการปรับปรุงความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่าง แต่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการฝึก จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดสูงขึ้น

ในด้านการศึกษาประเมิณผล จอห์น เบคเซอร์ ทาลีน (John Beecher Tallent 1962: 2392) แห่งมหาวิทยาลัยเทนเนสซี ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของการประเมิณผล วิธีสอนวิชาหลักภาษาอังกฤษ แบบเก่าและแบบใหม่ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะดูว่า จะมีความแตกต่างกันหรือไม่ถ้าแยกนักเรียนชั้น 10 ออกเป็น 2 กลุ่ม แล้วสอนวิชาหลักภาษาอังกฤษแบบเก่า คือแบบเน้นกฎเกณฑ์ (Traditional Method) กลุ่มหนึ่ง กับสอนแบบใหม่คือ แบบเน้นโครงสร้าง (Structural Method) อีกกลุ่มหนึ่ง เปรียบเทียบคุณภาพของวิธีสอน 2 วิธีที่ว่านักเรียนจะมีความสามารถในการจำและตีความประโยคได้ต่างกันเพียงไร และเพื่อสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาหลักภาษาอังกฤษจาก 2 วิธีนี้ว่า วิธีใดจะให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาหลักภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นกฎเกณฑ์ มีความสามารถในการจดจำแยกแยะประเภทของประโยค เรียนวิชาหลักภาษาอังกฤษ ได้ดีกว่า และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานี้มากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นโครงสร้างเล็กน้อย

ในด้านสื่อการสอน โรเบิร์ต อี เคอเคิฟเฟอร์ (Robert E. De Kieffer 1965: 79-80) ได้เปรียบเทียบผลการสอนโดยใช้สไลด์และฟิล์มสตริปกับการสอนโดยใช้ภาพยนตร์ ปรากฏว่า สไลด์ และฟิล์มสตริป เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้การเรียนรู้ในชั้นข้อเท็จจริงได้รับผลดี เท่ากับการใช้ภาพยนตร์เงียบ และภาพยนตร์เสียง

โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ (Robert L. Politzer 1970: 30-31) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อการสอน พบว่า การสอนภาษาให้ได้ผลดีนั้น ครู

ต้องเลือกใช้อุปกรณ์การสอนที่ดีและเหมาะสมกับบทเรียนให้มากที่สุด ไม่ควรช่วยนักเรียนมากเกินไป การสอนที่ดีขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของครูด้วย

ในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร จอห์น ฮาโรลด์ สกิลแมน (John Harold Skillman 1959: 1958) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น จากกิจกรรมนอกชั้นเรียน 4 ประเภท ได้แก่ สภานักเรียน ชุมนุมหนังสือพิมพ์ การละคร ดนตรี และชุมนุมกิจกรรมพิเศษต่างๆ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

ในด้านบริการทางวิชาการ จอร์จ เวสเลย์ การ์เรต (George Wesley Garrett 1978: 1448-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ องค์ประกอบแห่งความสำเร็จในการสอนของครู สรุปใจความได้ว่า องค์ประกอบของความสำเร็จในการสอนคือ ความรู้ การรับรู้ ความเชื่อ และความกระตือรือร้น รวมถึงการสนับสนุนของฝ่ายบริหาร บรรดาครูถือว่า ความรับผิดชอบเป็นองค์ประกอบของความสำเร็จด้วย

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศ พบว่า ในการสอนภาษาประจำชาติ ของชาติต่างๆ มีการค้นคว้าวิจัยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านเนื้อหาและแบบเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล สื่อการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร และการจัดบริการทางวิชาการ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษา ครูมักจะสอนทักษะทั้งสี่อย่าง คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน ครูต้องเลือกใช้อุปกรณ์การสอนที่ดี เหมาะสมกับบทเรียนให้มากที่สุด และกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้ ยังพบว่า องค์ประกอบแห่งความสำเร็จในการสอน คือ ความรู้ การรับรู้ ความเชื่อ และความกระตือรือร้น รวมถึงการสนับสนุนของฝ่ายบริหารด้วย